

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

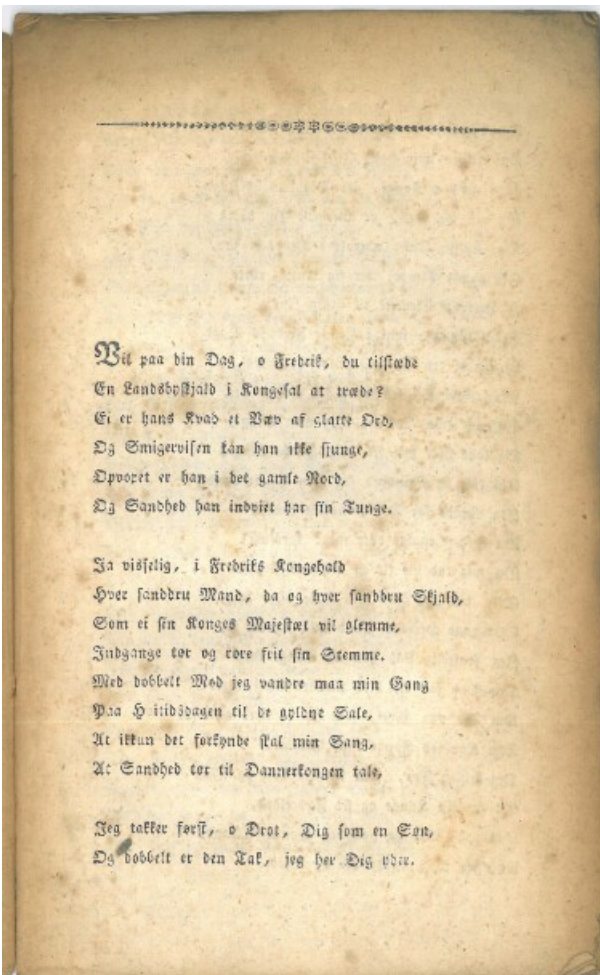
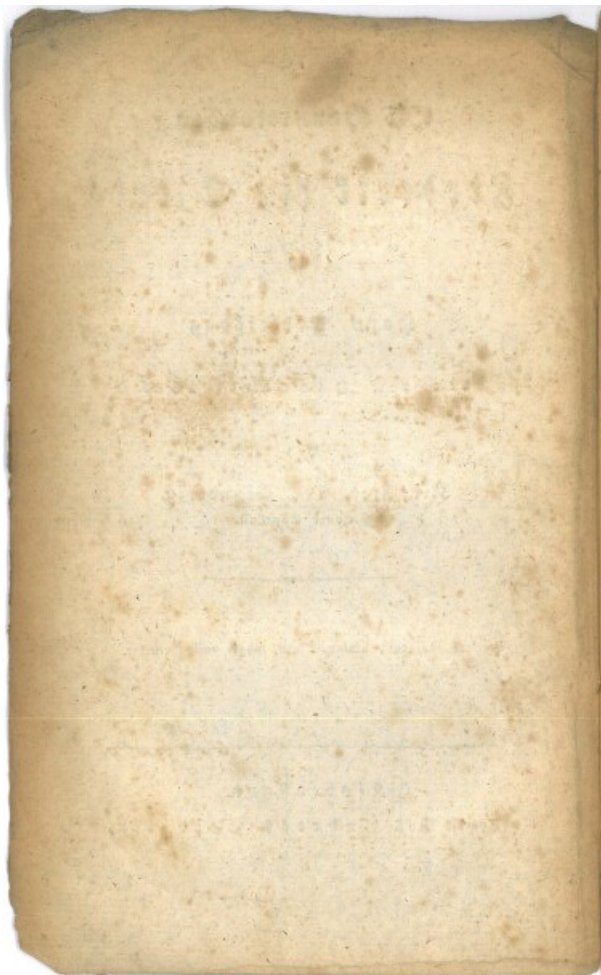
Titel: Til Dannerkongen Frederik hin Sjette paa Hans Fødselsdag den 28de Januarii 1812

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Til Dannerkongen Frederik hin Sjette paa Hans Fødselsdag den 28de Januarii 1812", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1812_182-txt-shoot-idm130/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

~~~~~

Vel paa din Dag, o Frederik, du tiifløde
En Landdødsfald i Kongesal at træde?
Ei er hans Kvad et Bæv af slatte Død,
Dj Smigervisen kan han ikke svinge,
Dvoeret ve han i det gamle Noed,
Dj Sandhed han indvist har sin Tunge.

Ja viselig, i Frederiks Kengehold
Hver sandden Mand, da og hver sandden Skjalb,
Som ei sin Konges Majestæt vil glemme,
Indgange tør og ede sit sin Stemme.
Med dobbelt Mod jeg vandre maa min Sang
Paa H tiiddagen til de gylde Sale,
At ikkun det forkynde skal min Sang,
At Sandhed tør til Dannefongen tale,

Jeg takke først, o Drot, Dig som en Søn,
Dj dobbelt er den Tal, jeg her Dig vdr.

Du herte! den gaarhærdet Dødings Ven,
 Og gennem mig hørs Takkestemme lyde.
 Han gik, o Konge, for Dig selv at staa,
 Og vil jeg værd, at allehelst Du hørte
 Den simple Tak, udrøp i Død høst saa,
 Fra gamle Tunge, der sig kraftig rørte
 I Herrens Tjeneste til hellig Tid,
 Fra Lungen, som i Jemte Frederiks Dage
 Begyndte tro fra hede Stof at løse:
 Man Gud Tak sagde og sin Konge ære.
 Alligevel min Tak jeg Dig man bringe,
 Og lode heit den fra min Harpe klinge;
 Thi kun da Sandhed for Din Tjene vandt,
 Jeg Naade for Dit Kongerige fandt;
 Da Høsten raabte over mig: Ierkesfæst!
 Du mig lod vie til en Herrens Præst.
 Selv om kun Jaa min Tale vilde høre,
 Saalangt Herrens Aand mig stænder bære,
 Jeg kraftelig skal Pen og Tunge reere.
 Din Høvd saa tit blev nævnet Sværmens:
 Din Leo paa Ham, som for os stød og leed,
 Den Kongers Konge i al Erighed,
 Din heilste Leo, som stænkter Lov og Mod
 Til for sin Konge og sit Fæderland,
 Paa fæste Val og paa den grønne Strand,
 At ofre villig baade Liv og Blod.

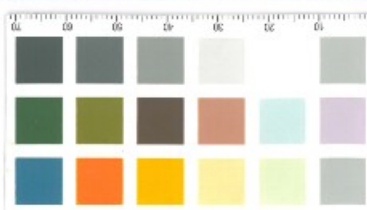
Min anden Tak jeg ti mig tør tilgive,
 Men hører den paa Videnskabens Regne,
 Dog, hvis mit Haab i Liden kan bestaa,
 Jeg og som Præst Dig takke kan og maa.
 Jeg stuer tre Hundreder tilbage
 Paa Luthers og hin vise Frederiks Dage;
 Da gik det alt, som nu det monne gaa,
 At Kristus selv man over Stulders saae,
 Og mente vist, det var hin heilste Væge,
 At kunne Ham i Liv og Død undvæge;
 Men Gud ved Fredrik ubi Bittenberg
 Sig stæde pludselig et Sions Virg.
 I Urtegaarden Han hvert Markboersklub
 Sin Luther lod med Spaden jerdne ud,
 Og panted i det spædte Muld et Træ,
 Som, mens i Syden under hede Vinde
 Høer Tulipan Man hurtig saar forvinde,
 Bar Blomst og Frugt og stænkter Norden Læ,
 Kun under denne Stammes brede Skjgge
 Dyrkede Kraft igen paa Eng og Fjeld,
 Kun under den sig Herbrud kunde bygge
 En Kongeborg til Tvillingrigets Held.
 Ja, Konge, det kan Saga dristig mæle,
 Og svaare om Dig dine Fædres Sjæle,
 De sande maa: at det var Jesu Dø,
 Som dem og Folket stænkter Kraft og No.

Det afnes brat og Dagen monne helde,
 Hvit lynter Solen mellem Noreigs Fjelde;
 Paa Danmarks Eng det fære Karveflætt
 Forsynder hoit at Aftenen er nær,
 Og Noreigs Fjelde, som end tykkes glade,
 Beskinnes kun af sidste Aftenrøde;
 Et Hus Du reiser paa det heie Høeg,
 O, gid det werde maa et Wittenberg!
 Dog, Konge, kun de Tider, som sorgif,
 Oplade nu sig for et Seerbtik,
 Og naar det vil i Fremtids Landom stræ,
 Da mænne Synene sig brat forvirre,
 Kun han, der nævner de uvoerds Ring,
 Som alt de saaes udi Tidens Ring,
 Kun han det veed, om sea det Hus Du bygger,
 I Tidens Løb et Lys skal straalet ud,
 Som kan bervinge Natens sule Slægter,
 Og vidne aabenbar om Lysets Gud.
 Men det er vist, at naar paa hoie Fjeld
 Et ved din Haand opreist den hoie Skole,
 Du har betalt med Danmarks gamle Geld
 Den stærkste af dine Kongesole.
 I gammel Tid var Noreig Nordens Tunge,
 Og Danmark var heds stærke hoire Haand.
 Hel liffig kunde Noreigs Skjalde siunge,
 Mens Danmarks Kamper spændte stærke Daand

Paa brede Hav og faaed dem om Lande.
 Da Haralds Kæbel kom i Noreigs Mund,
 Da sigted Lungen over brede Bunde,
 Og tøtte sig i Noreigs Maal en Stund,
 Kun stot til Kvad, men kostelig i Sage
 Om Daad i Fortids og i Samtids Dage.
 Vel paa sin Geld for Jælands Pergament
 Betalte hundum Danmark med Prent,
 Ja skylder ei en Hvid af Hovedskolen;
 Men som det Nordens Fjænder vel anstaaet,
 Sit gamle Laan tilbage Noreig faaet
 Med Renters Rente nu i Hovedskolen;
 At Fædrit bygger dem er Næ og Stort,
 Men Danmark ogsaa har den mulig gjort.
 Rednaal, o Noreig, kun paa dine Fjelde!
 Se ei saa stolt paa Daners jevne Maal!
 Thi det kan Saga dog med Sandhed melde,
 At du er reddet i den banste Aarl.
 Da Sydens Spudflod vilde Norden hænge,
 Kun lidt da hjalp dig dine hoie Hænge,
 Og du da kun betaler gammel Geld,
 Om Næken nu skal stande paa dit Fjeld.
 Hvad var du vel, da Danmarks Kristian
 Opfænte Biblen til dit Skippeland?
 Hver var da dine gamle Heltedage,
 Hvoraf du tit dig end gør alt for stor?

Men selv du Sleggen havde da tilbage?
 Hvor var et Værgen uden dit i Nærb?
 Hvor mange Sønner havde du at sende
 Til Wittenberg for Nordens Lys at tænde?
 Hvor var din Udel med sin Kraft og Bram?
 Hvor var din Herby og hvor var din Stram?
 Hvor var din Trells og hvor var din Waade?
 Hvor havde dine Skjalde beredte Stæde,
 Mens Tavstener og verdens Kæbs sang,
 Ja selv da Kinods Davidsbarne Klang?
 I Graven laa de og i Islænds Sage,
 Dog Neale og i Tidens sidste Dage,
 Saa tal da Gud, at ved saamangt et Eavn,
 Han mild optog dig Danmarks Søsteravn!
 Hun som en Skjoldma for din Døel stred,
 Hun delte med dig at sin Daad og Wee,
 Hun saad Kraft og Skaffed Spiens Fred,
 Da igensede i dig blev Kristi Kæde;
 Hun i din Kæde sang til hellig Lyf,
 Hun dine Sønner ammed ved sit Bryst,
 Og at saa vel de trivedes berestere,
 Jo vidne kan, at Dien havde Kæfster,
 Om stærkere nu er din verne Wt
 End Ammen klevst, har den berestere Met
 Til bitter Spot og til saa høit at prose.
 Som om langt bedre ubi dine Dale

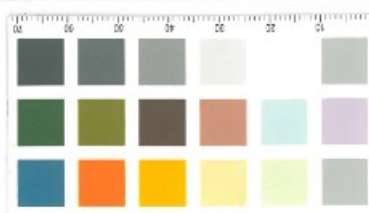
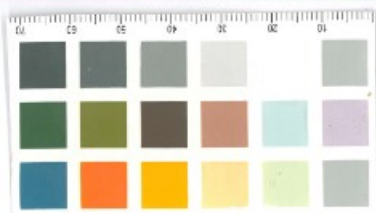
Den kunde voret ved sit Mod og Dork,
 End her ved fastigt Brod i Danmark?
 Du ved det, Hørrig, eller kan det vide:
 Med Fryd jeg slungre om din Hælleod,
 Jeg har det Haab, at verdens Søster stide,
 Din Klippevæg skal berde Troens Skjold:
 At, som din Love med sin Hællebaar,
 Du kæmpelig skal staa i mange Aar,
 Og vogte Kufften som af Livets Mod
 Skal høit opvære ved din Klippesod,
 At vise Død og Kvod af egne Skjalde
 Skal lykkelig i dine Klipper gjalde.
 Bist ei af Lid, ei ser ateppe Liv,
 Jeg minder dig om dit og Danmarks Liv;
 Men skal dit Væst og skal din Skole berde
 Det Herrens Tæmpel som er min Nitras,
 Din Hoomod du maa jage først af Gaarde,
 Og midt i Kæfsten maa du kærlig staa.
 I Hømpshed du maa af Soga lære
 Hvad Gud har gjort og give Ham sin Wæ.
 Du lære skal af Sogas Mindebog.
 At Danmarks Spire var intet Trældomsang,
 At smudret var blandt Hædrene din Leve,
 For danske Love fik den næstled Krone;
 At Danmarks Hjerter ei var kedske Tegn,

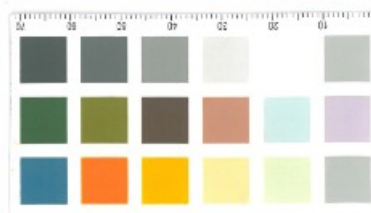
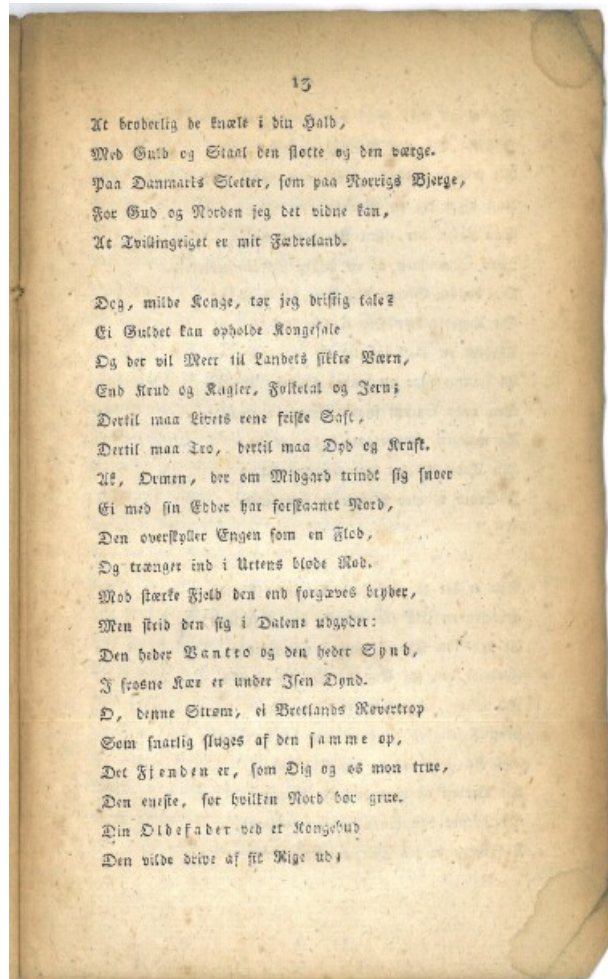
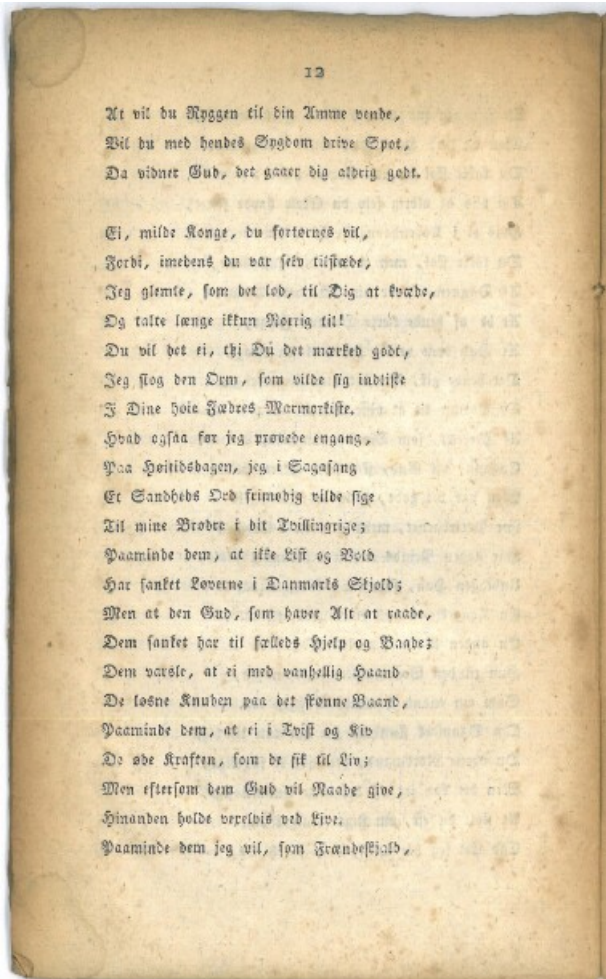

Men at bitts Eshelmænd var det trygge Hegn,
 Til selv du vaagne i den sidste Døgn,
 Og fik en Vilddom and i din Lørdenskjold;
 Indtil du fik, om ingen Kampeskjold,
 Et Kampeligt deg i dit Fredenskjold.
 Du skal forstaa at førend Her at ed sad
 Saa hæderlig i Sjællands Bispebad,
 For Skonning prøvede Sankt Olafs Hus
 At reise aandelig op af sit Grus,
 Du havde Marmor til at reise Vægge,
 Du havde Graner nok til Spærrevæge,
 Na Hallen du med Raabder kunde takke,
 Af Jern og lave den en Port hel stærk;
 Du havde Fyr til Vorde og til Skote,
 Men havde du og Løst de til din Skote?
 Ei nokst den var og nokst var ei dens Hæder,
 Naar ikke Nordmænd prøvede dens Sæder,
 Og sig mig, har i trends Sællers Rab
 Du Mage haet kun til det Kløverblad,
 Der blomstret nu, som det, i Danmarks Hæde,
 Og kan dig stænkes til en Jæddergæve?
 Saa hei da, Nørrig, kun din stive Nakke,
 Det Hæder er og ingen Skam at takke.
 Ei ene Ham du talte her og skal,
 Som bygget Gud og Videnskab en Hal
 Paa dine Hjelde, nu, da først med Hæde

De selv den mægte med Guds Hjælp at bære;
 Men og med Ham hans milde Kongesæbde
 Du takke skal og ubi Stavet hædre;
 Thi viid at aldrig selv du Skole havde faaet,
 Hvis ei i Levenhvorn, til Skole du var gaaet.
 Du takke skal, men ei berøved dig Kamme,
 At Danmark var dine Sønners Amme:
 At de af hende lærte Herrens Frygt,
 At Hun dem venlig lærde af sin Klogt.
 Det hende gif, som det men Amme gaa
 De glemme tie at disse Gutter smaa
 Af Herredet, som Die de mon gise,
 Engang, vil Gud, skal flere Herrer blibe;
 Men var det godt, isald de vilde bukke
 For Pattedænet, mens det laa i Wugge?
 Har nogen Prinds endnu det Lænet taalt,
 Udtagen Han, som alt i Wuggen bar
 En Kongekrone med en Gubbomsstraa?
 En anden Vane Ammen ogsaa har,
 Hun til den Vorne taler stundum saa,
 Som om endnu han udt Wuggen laa,
 Om Danmark stundum saa har talt til dig,
 Du berne Nordmand, ved jeg si saa lige;
 Men det kan jeg og det maa Ammen sige,
 At stolt du est, om sigt forarget dig.
 End Et jeg har at sige dig fra hende,

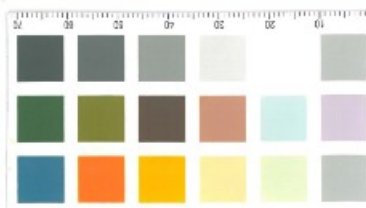

Det ei gif an, fordi det ikke kunde:
 I fæide Eto gaa Dæmninger, tilgrundes
 Alle som en Stærk, der vogter sit Palads,
 Kun vige for en Stærkere sin Plads,
 Saa ogsaa her, skal ikke alle hemmes,
 Maa Strommen af en anden Strom fordrives.
 O, hvilken Strom kan dette vel formaa
 Da Angerstaerter selv ei kan forstaa,
 Af dem en Væk i fætte Kristjans Dage
 Vi seulme saae alt under Sul og Klage,
 Den onde Strom snart Vækken overvandt,
 Og mangen Hylstetaare i den ranted,
 Hin Taarstids det framptreulie Billede
 I Ewald vi med Taarst se færmisilod.

Saa er der da paa Jord stot intet Væld,
 Hvoesaa en Eto saa mægtig kan udspringe,
 At den kan Edderstammen undertvinge,
 Fordrive den fra Eng og Dal og Hæd?
 Jo visselig, den Eto er Kærlighed,
 Men Kærlighed til Kvad som bliver ved;
 Thi Kærlighed er og hin Eddersto
 Til Verden og vort dødelige Sæto;
 De Toende kun hinanden kan betvinge,
 Thi bygge de fra Hæretrod udspringe.

Hvor er den Nægel og hvor er den Ring,
 Som aabner Døren for det Riddespring?
 Den faste Tro paa Gud og Evigheden?
 Vi dunkelt mindes at vi den har haft,
 Men alt i Fæders Lænd vi den har tabt.
 Vel raakte tit vor Tro de vise Mænd:
 Vi i os selv har fundet den igen,
 De talte smukt om Gud og Tro og Dyd,
 Og mange lytted til den valfæte Lyd;
 Men havde de den rette Nægel fundet,
 Hvorfor mon da de ei med den har fundet
 Dplade Hæretkæmrets rette Der,
 Som de dog ved har været aaben før?
 Hvi overhømmes, mens de høiest prale,
 Af Edderstammen baade Hærg og Dale?
 Hvi drukned Preussen i den præste Blod,
 Hvi Der den kloge Hædreich oplod?
 Hvi drukned Englands Land i Klostærs Hav?
 Hvi synker Legemet og snart i Grav?
 Forbi et Død med sæt forbergne Kræfter
 Kun Næglen giber som man leder efter,
 Forbi de Hæse paa den kloge Jord
 Vil tegle Kraft i deres egne Død;
 Forbi det Glibdomsord de stolt seragte,
 Som Nægelen til vore Fædre bragte
 Og stælfæ dem fra Edderstammens Væld.

En Konge ei omfåbe kan sin Død
Dg det er Stært, naar den ham ei berøver,
Naar ei forfuldet af dens Bekkesang,
Naar ei forblundet Han dens Banner greber,
Dg vier selv sit Gølt til Undergang;
Naar selv han ærer Jesu heie Død,
Dg vil at Ordet skal i Kirken dø;
Naar Han, som Du den vantro Mand og Kvinde,
Dog søger dem, som Troens fromme Bænd
Ustyftet har, med Lovnes at binde.

Saa hav da Tak, o Frederik din mitde,
For Det, Du gjorde og for Det Du vilde!
Til Kongens Alder lægge Herren Kar,
Dg stærke Ham ihvor Han gaar og kaar,
Til Gødt at vilde og til Gødt at vilske,
Til kraftig at befærme Kristi Kirke,
Saa Ingen, der ser Livens Ufgud træde,
Sig skal indsnige til at myrde Sjæle,
Men at i Nød den maa vrøkket stande,
Naar den nedberdes rundt om Lande!

Gud tage naadig i sin Baretøgt
Din fromme Dronning og Din ganske Slægt!
Hav Dig stadfæste ubi Kærslæbed,
I Liv og Død han stænte Dig sin Fred!!!

